

by J. de Villiers.
A1 wanting

Payne
14/11

NOBILIS PHARMACOPOLA.

HISTORIA

Si non vera, jucunda tamen,

Nunc demum

LATINITATE

DONATA:

Cum nonnullis

EPISTOLIS.

Quis reprehendet Otium noſtrum, qui in eo non modò noſmetipſos hebeſcere, & languere nolumus; ſed etiam, ut plurimis proſimus enitimur? Cic. 4. Qu. Acad. 13.

LONDINI:
Ex Officina *M. C.* Proſtant apud BIBLIOPOLAS. cIↄ Iↄ cxciii.

NOBILIS PHARMACOPOLA.

MUlierum nobilium & formoſarum Methodus, quatenus ad *Venæ inciſionem Clyſterúmque infuſionem*, proculdubiò admodum ſalutaris eſt, tum ad *integram Valetudinem ſuſtentandam*, tum ad *formam adjuvandam*, ſed maximè omnium *Clyſteres*; quibus frequenter *Aramin-ta* utebatur; non quòd plus ſolito cuti nitorem inducere potuiſſent, ſed potius ut Pulchritudinem vegetam moventemque ſoſpitarent, quam nec creare nec augere penes ſe poteſtas erat.

Fortè evenit, cùm juſſiſſet Tempeſtivum hoc Alexipharmacon curari, & ab Ancilla certior facta fuiſſet, omnia prout imperaverat parata eſſe, ut ſuper Lectum recumbens, corpus ad imbibendam medicinam componeret, mirâque ac ſingulari patientiâ auxiliare munus expectaret. Mirâ Patientiâ, dico; *abdita enim vis iræ celeriùs maciem & aniles rugas inducit*; atque *omnes inſignioris formæ Fœminæ ſeſe quaſi Jurejurando obſtrinxerunt Formis & Faciebus, quibus plurimùm ſperant, potiſſimum inſervire.*

Heræ jam Corpore compoſito, prout dixi, atque, ut mos eſt, ita accommodato, uti quicquid in Cubiculo ageretur ipſa obſervare non potuit, ancilla ſe in pedes conjicit (aperto oſtio relicto) ad afferendam mappam. Eóque tem-

poris articulo, dum linteum perquiritur, paſſu tacito *Timantus* (Dominæ admodum familiaris) aſcendit ſcalas, ſpectanſque adiaſcendit ſcalas, ſpectanſque aditum cuíque patuiſſe, clàm Cubiculum ingreditur.

Quod primùm viſu deprehendit par erat formoſiſſimarum Clunium; quibus viſis, paulisper ſecum dubitabat, partim præ reverentia, partim etiam præ ſtupore. Sed paulatim ad ſe rediens, & toto lumine circumcirca luſtrans, ſiquis adfuiſſet, in Inſtrumentum quoddam flectit oculos, ſupra Cathedram, propè Spondam ab Ancilla poſitum. Id innocenter admodum Vir bonus attollit, oneratúmque inveniens, nec ſeipſum procul à Scopo, *Pharmacopolâ* deficiente, in animo ſtatuit executionem illius negotii *ſibi* ſuſcipere, & confecit;

 tantáque

tantáque dexteritate, ut nulli *Parisiensi Artifici* secundus esse videretur.

Extemplò, consummato opere, clam se subduxit *Timantus*, tam clanculùm quam irrepserat, omnibúsque sui adventus insciis. Interea *Araminta* intra Velaria se contraxit, stragulóque co-operta, ne malè se haberet, componit membra Quieti.

Nec tam citò *Timantus* domo egressus erat, quin omni festinatione descenderet Ancilla, mille, dum properat, parans excusationes, ne Hera stomacharetur, quæ tam diu reditum suum expectaverat.

O factum benè, inquit, de istoc gaudeo, Domina, utcunque evenit, te tam meritò, teipsam fovendo, valetudini indulgere. Sed nunc citò, si placet, adsum

adſum tibi. Et mehercule Clyſter, priuſquam aſcenderat Ancilla, aliquantulum calidior erat.

Quid (exclamabat *Araminta*) ſibi vult hæc Inepta, vin' quidem ut repetam? & duos unà vice admittam?

Duos! Hera, veniam oro (inquit Ancilla) nihil tale prorſus adhuc habuiſti.

Apageſis, tu nimiùm laſcivis (ait *Araminta*) & ſinas ut hunc *ejiciam*, priuſquam alterum *injicias*. Nonne tute ipſa jam nunc unum mihi adhibuiſti?

Non equidem, Domina, ita me Dii ament, (dixit Puella) nam toto hoc tempore ipſa abfui, ut in Solario Mappam exquirerem. Nunc verò, Hera mea, tibi-ipſi te Pharmacopolam fuiſſe intelligo: Veſicam namque exenteratam eſſe cerno.

Ecaſtor non feci ego, dixit *Araminta*; ſed nil certius eſt, quin Clyſterem in Inteſtinis teneam, & quæcunque immiſit Adjutrix erat egregia.

Ancilla iterum ac ſæpiùs dejerabat, quòd ad ſe attineret, quo pacto, id fieri potuiſſet ſe prorſus neſcire.

Hinc avidè & invicem ſeſe ſpectabant, tantáque conſternatione mirandâ quanta potuit maxima, vocibúſque deficientibus, huc atque illuc intuentes, cogitationum anxietates indicabant. Denique ſeipſas recolentes, Cubiculum diligenter rimabantur, ut hanc inviſibilem Adjutricem inveſtigarent; ſed nuſquam apparebat. Ex quo, unanimes Dæmonem eſſe proculdubiò cenſebant, atque uno eodémque ſuffragio Domum Umbris inquietatam eſſe ejulabant.

Hæc Quiritatio confeſtim totam Vicinitatem ad Cubiculum *Aramintæ* contulerat, ut ex ipſis quid rei erat reſciſcerent. Ancilla dicebat, eas à Larvis agitari, & perterreri. *Jeſu Maria*! (vociferabatur grex, ſeipſas Crucis ſignaculo munientes) ſed *quid fecerunt? quid fecerunt?* Ad hæc nihil aliud ab iis expiſcari poterant, præterquam Dæmonem Artem Pharmacopolæ exercuiſſe.

Hoc ipſo tempore Clyſter *Aramintæ* alvum vehementer moverat, turbáque ſibi, ultra quàm oportebat, moleſta erat. Tormina tamen ventríſque Murmurationes compeſcuit, donec vix potuit: tum verò, urgente dolore gravi, petit ut liberam ſe relinquere vellent. Quamprimùm Turba locum expediverat, *Araminta* Clyſterem Dæmoni rurſus redde-

reddebat, & bene ſe habere ſentiebat.

Caſus hic fortuitus & pavore plenus erat, ſed non ita formidabilis, ut Heroinæ tantum derepentè metûs incuteret, quominùs illi Pulchritudo ſua uſitatâq; Delectatio curæ eſſent ; nec Dæmon ipſe potuit *Aramintam* impedire, quin more ſolito ſeipſam ornaret, atque eâdem Veſperâ in publicum prodiret.

Dum hæc agitantur, *Timantus*, viſitandi gratiâ, ad inſignis cujuſdam Heroinæ Domum, ab *Aramintæ* Cubiculo rectâ contendebat viâ. Interea tam fortuiti caſus imaginatio ante ejus oculos continuò obverſabatur, & quoties in mentem venerat, omninò temperare non potuit, quin riſum tolleret Societati injucundum, dum unuſquiſque ſe contemptui habitum

tum censeret. Tum verò, ut seipsum ab omni culpa liberaret, necessitate quâdam coactus est indicare quid rei erat quæ tam hilarem illum fecerat, ne diutiùs eum malè moratum autridiculum crederent.

Dum Ausum enarraret suum, certiores illos fecit, quo pacto, favente Deâ Fortunâ, cuidam formosissimæ totius *Galliæ* Fœminæ officium *Pharmacopolæ* præstiterat; & deinde speciatim illis dicebat omnia, celato tantùm Ægrotantis nomine. Historia tam jucunda totius Societatis risum concitavit haud repentè moderandum. Atque, ut breviter dicam, inter Facetias & Lepores, raró unquam ullum Pomeridianum tempus festiviùs consummatum erat. *Pro certo, nomen illi tale est*, dicebat, inter cæteras, una; *vel tale*, augurabatur alia; ac inter reliquas,

quas; nominis *Aramintæ* haud immemores fuere. Quod eò magis crediderunt, tum quia non clam illas erat ſua Medicinæ Praxis,tum quia *Timantus* ipſius Domum ſæpiſſimè frequentabat.

Aramintæ, uti ſatis conſtabat, ingenium erat averſatum cum *Larvis* habere commercium. Ideóque cùm penitus in animum induxiſſet Cubiculum Lemuribus exagitatum eſſe, maturavit ſe ornare & foras procedere. Et ſic exiit ad viſendam *Cephiſam*, Domus illius Dominam, ubi tunc *Timantus* interfuit, atque etiam ubi adhuc (ut dixi) res in quæſtione verſabatur. Ejus ad adventum in Conclave animadverterunt aſtantes *Timantum* ſubridentem & erubeſcentm; quod Societatem conjecturis corroboravit *Aramintam* celatam illam

lam fuiſſe perſonam. A *Cephiſa* blandis & benignis verbis perhumanè excipitur; cúmque à Genere & Dignitate Jus peculiare ſibi vendicaret ad libitum loquendi, (poſtquam non minus de Veſtitu, quam de *Aramintæ* Pulchritudine, varias ſermonum facetias protulerat) Capitis periculum adibo, Domina, (inquit *Cephiſa*, ſatis ſubdole) hodie te Medicinæ indulſiſſe, nam tale quiddam divinare mihi videtur Craſis veſtra. *Araminta*, ut potuit, rubore rem celavit: ruborem verò illum *Timantus* ſimili Tincturâ prodidit, atque etiam ſubriſione quâdam, cui neque temperare potuit; quanquam ut ſtrenuè iſtam comprimeret, dentes labellis illiſerat; ita ut coactus eſſet ad feneſtram ſe divertere, præ metu ne *Araminta* animadverteret, cauſámque

sámque imaginaretur. Omnes hæ circumſtantiæ, ſeriò penſatæ, magis magíſque Societatem confirmavere; cúmque Sermones in multam Noctem produxiſſent, appoſitúmque jam tempus fuiſſet receptui canendi, unaquæque ſuum iter inſtituebat, confidenter nunc ſecuræ, tam *Perſonam, quæ medicinam admiſerat*, quàm *Pharmacopolam*, notos illis fuiſſe.

Haud ita longo poſt tempore, conſtante famâ, atq; omnium ore celebratum fuit, quod Dæmon *Aramintæ* Clyſterem adminiſtraverat, ídque ex ſua Ancilla ortum, quæ primò cuidam familiari ſuæ, uſitato fœminarum more, clanculùm indicaverat; exinde viritim percrebuit, donec ad *Aramintam* ipſam demum permanaverat: támque ſatis certè inter omnes conſtitit, ut in publicum

cum prodire non potuerit, quin digitis vulgi per plateas monſtraretur. Attamen hic Rumor haud diu inveteravit, antequam *Timantus* Dæmonis vicem in Fabula ſupplevit, cùm illa, utpotè quæ veriſimilior eſſet Relatio, & quæ veritati magis appropinquaret, magis omnibus placeret.

Timantus hoc tempore quo ſe verteret neſciebat. Nam ſi (uti ſolitus) viſitando abſtineret, facilè pro conceſſo ſumptum fore prævidebat, omnes Rumori iſti fidem adhibituros: ſic, è contrà, ſi proficiſceretur, ídque ei objiceretur, quomodo rem evadere potuit, neſcius erat, niſi negatione Criminis, inficiationéque Facti. In qua re timor illi erat, ne quod promulgaverat teſtimonium adverſus eum perhiberet. His Cogitationibus exagitatus, decrevit

eundum

eundum eſſe; at verò ubi primùm atrii limen tetigerat, tam mirificè metu captus erat, ne *Aramintæ* in offensâ eſſet; animóq; tam dubio, támque ad ſtuporem uſque cordis palpitatione diſcruciatus, ut omninò ſuſpicaretur ſe ſuæ gratiæ multò cupidiorem eſſe, illámque longè violentius amare quam præviderat. Quod ipſum tanto magis ſolicitabat, quia ſibi pro certo conſtabat, illam jam inter Procos habuiſſe *Lycandrum*, qui tum Ruri erat.

Inter has mentis perturbationes Cubiculum aſcendit *Aramintæ*, quam offendebat mille leporibus & venuſtatibus affluentem, quas pene nunquam priùs animadverterat. Nam ſi credat aliquis quòd Mulierem amet, aut amare debeat, hoc ſatis eſt, ſi non

non voti compos fuerit, hominem redigere ad tantam deſperationem, ita ut ſeipſum Faſciolis ſuis ſuſpendere non dubitet. Superventio hæc inopinata pauliſper ejus linguam cohibebat, ſpectabátque Mulierem tanquam attonitus; è contrario, *Araminta* etiam ſtabat tanquam ſtupida, hærebátque defixis in terram oculis, an majori utrorum confuſione incertum eſt.

Timantus, ne aſpectum quidem Dominæ ſuſtinere potuit, neque *Araminta* ſui *Pharmacopolæ*; ita ut circiter quartam horæ partem ambo obmutuerint; imo ne minimus quidem obtutus emicuit inter eos ad indicandum quid voluerint, ſi potuiſſent proloqui.

Tandem *Araminta* in hunc modum exorſa eſt, tranſversóque intuitu, *Timante*, (inquit illa) *A-*

liquid

liquid credo esse injuriæ, quod molestè fero, à te acceptum. Atque ----- Tum verò reticuit.

Quod cùm observavisset *Timantus*, Domina, (inquit ille) existimare nequeo quid quod ita ægrè à me in contumeliam accipias, qui (ita Dii me ament) nunquam aliquid in animo habui, quàm ut tibi inserviam.

Attamen *aliqua sunt Officia,* respondit illa, *quæ nollem à* Timanto *in me conferri; nec verò necesse est dicere cujusmodi sunt.*

Utinam ecquando tam fortunatus ille ipse fuissem, Domina,(inquit *Timantus*) qui officia tibi grata præstiteram, ut discriminarem inter ea quæ tibi perjucunda, atque ea quæ tibi infensa sunt.

Officia mihi probata (inquit *Araminta*) *minimè gentium istius*

generis

generis ſunt quæ tute ipſe mihi præſtitiſti.

Ad hæc, juvenile decus pingere Malas cœpit; ſed *Timantus* perſequitur orationem, quaſi nihil quicquam tale fuiſſet. Proh dolor, Domina! inquit ille, *Officia quæ tibi præſtiti*! Fateor me, toto vitæ ſpatio, omnibus contendiſſe nervis veſtræ utilitati inſervire, ſed adhuc, neſcio quo infauſto omine, occaſionem ſemper amiſiſſe.

Ut illud faceres, inquit *Araminta, certò mihi conſtat, qualemcunque te anſam arripere velle, priuſquam occaſionem deſiderabis.*

Qui nunquam habuit occaſionem, inquit *Timantus*, neceſſe eſt ut eâ deſtituatur; neque ullam exoptarem, niſi commodi veſtri gratiâ. Et——

Tum *Araminta*, medium intercipiens

cipiens ſermonem, *Poſſibile eſt*, inquit illa, *ut obveniente occaſione, penes te ſit officium mihi præſtare, quod vix tibi referendum eſt acceptum; & fortaſſe idem illud à te jamdudum reverà perpetratum eſt.*

Si ſic fuerit, Domina (inquit *Timantus*) quomodocunque clam me eſt.

Age, age, (inquit *Araminta*, attollens vocem) *ſatis præſtigiarum; non me fugit quid perpetraſti, ſatiſque feciſti ut qui ſempiterno apud me odio ſis.*

Si tibi inſervivi, Domina, ut arbitraris, cur, inquit *Timantus*, me deteſtareris, aut moleſtè ferres, quia tibi operam locavi, neſcio.

Veruntamen, inquit *Araminta*, *id ægrè patior, ægerrimé.*

Mentem nequeo ad cogitandum inſtituere (inquit ille) id

à

à te ex animo dictum esse; nam si tibi usui fui, putarem me Præmiis potius ut à te donarer, quam Probris increparer, meruisse.

An verò tu solus ignoras, inquit *Araminta* (postquam paulisper sermonem intermiserat, sentiens se illum non potuisse inducere ut ad rem loqueretur) *quod aliqua sunt officia, quæ nunquam præstanda sunt, nisi veniâ prius impetratâ?*

Quod ad me attinet, ait ille, mea sic est ratio, Nobilissima illa esse servitia quæ clam absquè jactatione perficiuntur. Veniæ impetratio plus nimis vanitatis & ostentationis redolet, rem in antecessum publicando; evenítq; sæpenumerò futile tantùm prætextum, cùm id quod conati fuimus, consequi nos posse desperemus.

Quod

Quod ſupereſt, inquit ille, plus ſemper generoſitatis habet, ut quilibet de ſeipſo reticeat, non modo dum ſervitium abſolvat, ſed ſi fieri potuerit, in æternum, inde ab illo tempore quo ſervitium abſolutum fuit.

Et tu, inquit *Araminta*, *nihil feciſſes meliùs, quàm ſi iſtius ſervitia ſua reticentis gregis te præbuiſſes unum. Nam ſervitium quod nunc in litem venit, iſtius ordinis eſt, quod Reprehenſionem multo magis quàm præmium mereatur.*

Servitium quod tibi præſtiti, (repoſuit *Timantus*) proculdubiò novi & inauditi generis eſt, ſi tale fuerit quale eſt à te relatum; ſique id quicunque præſtitiſſet ſe commiſiſſe facinus neſcius ſit. Eſto tam facilis, quæſo, ut te exorem mihi ſuggerere vel aliquod indicium edere, quo rem intel-

intelligam ; tibíque confirmo ſimulac primùm reſciſcam, me non tam ſcrupuloſum fore ut inficier. Id dicendo præviderat, ut quo ſe verteret ipſa neſciret ; & ſentiens ſe illam in Labyrinthum induxiſſe, At, Domina, inquit ille, ſervitium quod animadvertis, tam tibi penitus, ut mihi videtur, quàm mihi prorſus ignotum eſt ; & tute iſtius quod paſſa fueris, minùs rationem reddere potis es, quàm egomet ipſe illius, quodcunque fuit, quod ipſe præſtiti.

Age, Age, inquit *Araminta, noſmet ipſos intelligimus : & cùm ſervitium ita ſit ignominioſum, ut fixum tibi ſit illud abnuere, haud ita multum laborabo te certiorem facere. Quid multa, tale ſervitium fuit, quod apud omnes antiquæ Virtutis viros tibi Famæ no-*

tam inurere valebit; cujusque, prout meruit, sempiternò memor ero. Sed satiùs esse credo nobis aliquid aliud confabulari.

Dum *Timantus* reponere studuit, ipsa sermonem intercipiens, *An fuit inauditum tibi,* dixit, *facinus cujusdam Viri nobilis, qui nuperrimè non infimæ sortis Fœminæ Clysterem immisit?*

Etiam, inquit *Timantus*, (non paulùm perplexus Interrogatione tam inopinatâ) audivi tantùm, at mihi quidem non herclè verisimile est.

Aberras à proposito, reposuit *Araminta*, *nam sive verum sive falsum sit, idem illud ipsum mihi videtur esse: attamen ad rogatum responde, Si tu istius vice functus esses, quid consilii capere voluisses?*

Tum *Timantus*, quoniam illic non adfui, ad amussim exprime-

re

re non poſſum quid illicò tranſegiſſem, perindè ac ſi interfuiſſem; neque pulchrè calleo quale ingenium gerere mihi placuiſſet.

Age, inquit *Araminta*, *ſed uti nunc inclinat mens, quid agendum putas, ſi quicquid tale jamjam accideret?*

Rem ipſam monſtra mihi, Domina, repoſuit ille, tibíque oſtendam *quid* feciſſe vellem; nam in alias deducti ſumus cogitationes, quando Speciès rerum objectarum *ante oculos verſantur*; aliter judicamus, cùm *Imaginationes tantùm animis contemplemur*.

Si neſcis quid egiſſe voluiſſes, dic ſodes, inquit *Araminta*, *quid agendum ab altero putas?*

Id, aiebat ille, ſummam affert rei difficultatem; nam, Domina, ſi mihi non conſtitit

quid *ipſe egomet* agerem, quo pacto me divinare credis quid alter à ſeipſo peragendum voluiſſet?

Non te rogo (dixit formoſiſſima *Aaraminta*, pauliſper exardens) *quid tute ipſe conſtituiſſes, aut quid alter (ſi Caſus tam fortuitus acciderit) abſolvere voluiſſet, ſed quid à te, vel ab altero factum oportuerat?*

Domina mihi ſic videtur, inquit ille, (ut quid ſentiam non reticeam) venerationem formoſæ hujus Mulieris Clunibus debitam Contumeliâ illum affeciſſe, ſi coram illis ſe tam ſuperſtitioſum geſſiſſet, vel ſi receptui ceciniſſet præ metu ne Podex ſuppuderet, pro deridiculo videretur, effœminatúmq; tam præſentis Animi, quàm Urbanitatis defectum indicaverat. Nimiis non opus eſt Cæremoniis, Domina, dum oc-

cupati ſumus *circiter ea loca*, & utrique ſexui periiſſe mihi videretur ille, qui cum in tam notabilem inſperatámque obveniſſet occaſionem, oculos cohiberet. Non quin concedere potuiſſem Dominæ, quæ tam negligenter deprehenſa fuiſſet, perleviter commoveri & conturbari, nec illam pergraviter reprehendere in animo haberem, ſi virum, qui ſuæ ſaluti tam officiosè incubuiſſet, arrogantem vel belluinum appellâſſet. Attamen, Domina, ut apertè tibi fabuler, Fœmina, quæ ſatis rem ſuam intelligit, & ut ſunt Mundi mores ſapit, nunquam de re tam nullius momenti maximas Turbas daret; ſed ſponte ſua potius Jocationem agitaret, ne ab aliis fieret. Quorſum procreantur homines, niſi quod fœminis utiles eſſe poſſint?

Et ſi ſua præſtent Officia, nihil refert qualis ſit occaſio. Ah! Domina, *Pars* illa delicata eſt & mollis: quis ſcit, quin Aeris præ frigore intemperies, momento temporis vitæ ſuæ periculum injeciſſet? Clyſteríſq; virtus omnino evanuiſſet, ſi mora ulla plus juſto frigidiorem illum reddiderat. Etiam tibi liceat animadvertere, ut quamprimùm opus ſuum peregiſſet, non minus clanculùm diſceſſit. Obſecro te cujus Criminis jam totum hoc quantumcunq; eſt arguendum eſſe arbitraris? niſi tu virum propter Humanitatem tantùm condemnare velis; vel ob prudentiam, ut qui oblatam tenebat occaſionem, dum Dominæ tam decoræ inſerviret? Hæc mea ſententia eſt, Domina, & quod effeciſſem ſi vicem illius belli Hominis impleviſſem; & quod

quod ab altero faciendum censeo, si tam bellissimam nactus esset opportunitatem.

Hæc disceptatio multum admodum *Aramintæ* pudoris incussit, quem non paucis levioribus artificiis, acies oculorum sæpius avertendo, vel aliis astutiis, satis callidè pro facultatibus, ab *Timanto* celavit. Et cum finem dicendi fecisset, *Eja*, inquit illa, *Istud si tibi persuasum habes, sic habeto; attamen tibi confirmare possum, quod seorsum abs te sentit ipsa, cui permultùm interest Historia; fastidit hominem; cúmque sibi prorsus innotuit te unum in toto terrarum orbe ex animo Amicum esse suum; Hoc mihi in mandatis dedit, ne vultum ipsius posthac aspicias, atque ubicunque visa fuerit, ut absis illinc; ídque ut erat imperatum, adhortor te, quod multò tibi*

tibi ſatius erit ſponte tuâ rem mandatam exequi, quam vi cogi.

Hæc comminatio nihil eſt quod me terreat (inquit *Timantus*) ſed, tui ergò, tibi me dedo; ſub ea conditione tamen, ut quænam ſit hæc Fœmina omnium ſpecioſiſſima mihi dicere clariùs digneris. Deſtituit me, Domina, divinandi facultas: Illam igitur tam mihi penitùs ignotam quo pacto devitare poſſum? Prout à te ſtatutum eſt, neque ullam unquam poſthac formoſam Fœminam mihi licebit intueri, præ metu ne foret ipſa eadem excellentiſſima Domina, cujus à conſpectu interdictus ſum. Non, non ſic Domina, nimiò plus bonitatis ac moderationis in te ſitum eſſe certus ſum, quam ut aliquid tam tetricum aut iniquum à me poſtules.

Si totius Sexus abdicatio felicitate ſingularis tuæ gratiæ, jucundiſſimâque conſuetudine fruendi loco tibi ſatis eſſet commutationis, ultrò fidem meam obſtringam, nunquam ullius cujuſvis Mulieris faciem præterquam tui ipſius me viſurum, atque omne id deputabo eſſe in lucro, ſi tot quot reperiri poſſint Venuſtates in univerſali muliebri ſpecie diffuſas derelinquere cogar, pro concurſu harum omnium in una eadémque tua perſona.

Id requiris quod minimè concedendum eſt, (inquit *Araminta*) *læſa námque Domina atque ego, tam unius Animæ participes ſumus, ut aliquid impoſſibile aggrederetur qui uni placuiſſe ſtuderet, aliquid faciendo, quicquid id erit, quod alteri diſplicere contigerit. Quamobrem obnixè te flagi-*

to, ut nunquam ad me ſalutandum venias, nec poſthac meipſam alloqui auſus ſis, uſque ad ſupremum vitæ terminum.

Hoc inhumanum ac barbarum eſt (inquit *Timantus* paululùm commotus, virum tam temerè támque crudeli pœnâ multari, ob delictum quod nunquam admiſerat, Dominæque cauſa de qua nunquam malè meritus fuerat. Dic illi nihil eſſe plus injuſtum; Etiam ------

Satis, jam ſatis ſupérque de hac re (inquit *Araminta*) *niſi memoratu dignior eſſet. Nimiò plus feciſti quàm confiteberis, Dominámque quam tu iniquam vocas, non fugit, quiſnam iſtius facinoris author erat. Nihil intereſt ſingula narrare; rem rectiùs tenere potes, etiamſi à nobis nullum indicium haberes. Reſtat mihi Amicæ meæ fideliter*

liter inservienti, ut te consulam, tibi esse diligentissimè Linguam continendam, ne moderandi modos imperare cogatur: Modos, quos multis de causis, satis sibi cognitis, adhuc omisit. Neque rem cogites evadere, clamitando te extra culpam esse. Contrarium tibi denuntio. Conspectus fuisti cum domo egressus sis: Aut si nemini visus fueras, quo pacto aliter censere potuisti, quin id quod à te tam palàm fuisset divulgatum, ad ipsam Dominam demùm permanaret? Age, age, (inquit illa gemitum dans) *delibera quid à te factum fuit. Idque perpendito, æternúmque valeto.*

Verbis his prolatis, proximum intrat cubiculum, atque in Conclavi seipsam conclusit.

Timanto nunc otium erat sigillatim omnia quæ transacta fuerant

rant recogitandi; cúmque ſibi conſtaret, aut totum id in lucem prolatum eſſe, vel confeſtim emanaturum; induxit animum, ut quicquid mali accidiſſet, totum id in melius verteret; nam Facetiis & Feſtivitate rem eludi, quàm ſe purgando vel pernegando maluit. Cum pauliſper quid ageret cogitaverat, offendens Atramentum & Papyrum ſuprà Tabulam, tanquàm ut voluiſſet, accommodatum, mandavit Literis cogitationes ſuas, ibidémque reliquit, tam propè Periſtromata, támque palàm & ante oculos omnium, ut ſiqui Cubiculum ingrederentur, impoſſibile fuiſſet quin viderent, & ſic diſceſſit; ſibi credens, minimè dubium fore, quin ad manum, quam deſignaverat, obviam eſſet; & quod quamprimùm egreſſus fuerat, *A-*

raminta è Conclavi ſuo rursùs in Cubiculum emergeret. Vix oſtii limen reliquerat, quin id ipſum attingeret *Neophila*, feſtiva Puella, & ex intimis *Timanto* admodùm familiaribus una. Quod primùm oculis accepit, erant Literæ à *Timanto* ſcriptæ, quas cum intercepiſſet, extemplò perlegere non dubitavit, (nam ſatis certum eſt, quòd hæ tam jocoſæ Puellæ quicquid ad libitum agendi jus peculiare ſibiipſis vendicent.) Hoc ſcriptum tam immoderatè *Neophilæ* riſum concitaverat, atque ita repentè erupit, ut profuſa cachinnatio *Aramintam* è Conclavi deduceret, útque quid actum fuit intelligeret: & eò factum eſt, ut quùm iterùm *Neophila* perlegeret, magìs magíſque cachinnum tolleret.

Amabò

Amabò, quid tibi in mentem venit? (inquit *Araminta.*)

Omninò nihil, ſolummodò *Papyrum* ſuprà Tabulam hìc inveni (ſubjicit *Neophila*) cujus, ut opinor, tu rationem probabilem reddere potis es, ſi tibi non moleſtè fuerit.

Minimè verò, ſi in eo ſalus mea verteretur (replicat *Araminta*) *Ego nunquàm ædepol illud his oculis vidi.*

Age, age, (inquit *Neophila*, limis ſubridens ocellis) abſit diſſimulatio, communia cùm oporteant eſſe Amicorum inter ſe omnia. Veriſſimum eſt, Nomen *Arramintæ* huic Papyro non inſcriptum eſſe, attamen planiſſimè patet quòd Fabula de te narretur; ſi poſſis, inficias eas. Dic, dic, amabò, cur ſimulas id tacitum tanquàm myſterium.

um à me tenere, quod totus terrarum orbis jurejurando firmare præſtò aderit. Hoc oris *Aramintæ* colorem mutaverat, quanquam *Neophilæ*, multò magìs quam alteri, quid vellet loqui ſibi libitum eſſe deputabat: attamen iterùm ac ſæpiùs etiam aſſeverare non dubitavit, ſeipſam de iſto Papyro penitùs neſcire, cùm nec illud perlegiſſet, neque unquàm anteà ſibi viſum eſſet. Tunc ſanè, inquit *Neophila*, æquum eſt valdè ut perlegeres: Illìc eſt. Legítque *Araminta* prout ſequitur.

PHARMACOPOLA

Formosæ Suæ

ÆGROTANTI.

Domina,

EX Sermonibus vestris circà Clysterem, te nolle animadverto mihi totum id indicare quòd tibi satis constat; ita ut de cæteris intelligam, Dæmonem invocare coactus

sim:

ſim: quòd tui gratia haud ægrè fero; ut tibi moleſtias abſtergam loquendi, quód mihi innoteſcere adhuc dubitâſti. Sed poſthac obſecro te, Domina, de Querelis & Contumeliis verbum nullum; quaſi vel Benevolentiâ vel Obſervantiâ deſtitutus eſſem. Veruntamen jam Argumentum ingreſſus paululùm me hæſitare confiteor, utrum ne malles ut ego te,

te, ſub umbra Tertiæ Perſonæ *exciperem, prout tu me jamdudùm excepiſti; vel ut* Tertiam *aliquam* Perſonam *alloqui viderer, cum* Teipſam *reverà compellem. Ego certè* inter Amicos *ſum ſine* fucis & fallaciis; *meáque ſententia eſt ut* Tecum (*Larva exutus*) *agam, non aliter quàm ſi* Ipſe idem *fuiſſem, qui Officium, quod te non latet,*

tet, ſingulare tibi præſtitiſſem, & Tute ipſa *eadem quæ idem paſſa fueris. Immò, certè Domina, Hoc facti nuda Veritas eſt; & ipſe ego me eundem fortunatum hominem profiteor, cui honori ſummo fuit ſervitium illud tam delicatiſſimæ Fœminei Corporis parti abſolvere. Servitium tùm tempeſtivum, tùm expectatum: Servitium non ſine*

omni

omni Humanitate & Modeſtia, tam datum, quàm acceptum: Servitium dico, flexis Genibus oblatum, neque minori Reverentiâ, quàm Silentio, dono datum; támque ſingulari Moderatione geſtum, ut quamvis tam innumeræ omnium Venerum & Venuſtatum amœnitates aſtarent; quanquàm vis Appetitus urgeret, me tamen ſolo inſperati Contingentis beneficio bea-

beavisse oculos. Nimis es justa, Domina, & plus justo sapis, quàm ut Servitium in Flagitium rapias; & indubitatè totius Sexus prima, quæ quempiam unquàm objurgaverit, qni tam magnum ad Pulchritudinem momentum attulerat.

HÆC Epiſtola, quamvìs faceta ſatìs alii cuiquam fuerit, nequaquam *Aramintam* allicere potuit ut modicè ſubrideret. Totum quod dicebat, languidè *Neophilæ*, tantùm fuit, illam ad *Neophilam* pertinere ſe crediddiſſe, nec ſupra Tabulam, prout ipſa ſimulaverat, inventam; non quin minimè dubitaret, ex Argumento *Timantum* Authorem fuiſſe tantummodò pigebat quòd ſibi acciderat confiteri. Ex altera parte permanſit in ſententia *Neophila*, monſtravítque *Aramintæ* Atramentum nondum etiam exiccatum, ſcriptúmque Papyrum, cum eo quod ſupra Tabulam fuit, unum & idem eſſe; inſtabátque factum uſque adeò, donec *A-*

raminta

raminta nihil aliud dicere potuit, quin *idem esset sibi, an Epistola scripta fuerat ipsam suprà Tabulam, an Atramento suo super Papyrum suum exarata, tantisper dum sibi nunquam visa fuerat; nec cui designatam se novisse; aut quemquam unquam qui tale facinus perpetraverat illi innotuisse.*

Neophila, cùm animadvertisset *Aramintam* ferè ad incitas redactam, Historiam pro certo credere non dubitabat, sed ut Amicæ misericordiam adhiberet, Colloquium interrupit; attamen ita negotium instituit, (nam insignis erat ejus expiscandi Ars) ut priusquam discessissent, rem totam haberet exploratam, & cum intimis illius consiliis seipsam consociaret. Et jam tempus erat Amicæ melancholiam, quæ tam insociabilem ipsam

ſam reddiderat, argumentis oppugnare, atque in meliorem animi habitum diſponere.

Amabò *Araminta* (inquit *Neophila)* omitte teipſam excruciare de re tam abjecta támque incerti detrimenti, ne aliis ludibrio ſis: Àn non, tuo arbitratu, ſtultitiæ ſummæ eſſet, ſi quælibet Fœmina, cujus Partes poſteriores revolutæ fuiſſent, adeò tam infeſtam ſe gereret? Nollem te, de mea ſententia, neque id apertè confiteri, nec tam pertinaciter inficiari; ſed potiùs partim jocò partim ſeriò modicè prætereundum eſſe judicarem.

Illam *Araminta* non malè præcepiſſe cenſuit, & biduò poſt accepit à *Timanto* (cui pro Religione fuit illam adire) ſequentem hanc Epiſtolam.

TIMAN-

TIMANTUS CRUDELI ARAMINTÆ.

IN certum eſt mihi quid tibi videatur de Literis quas nudiuſtertius ſupra Tabulam reliqui; at crimen in te certè trahis, ſi Me non hominem facillimum humaniſſimúmque confitearis ob labores quos

in me cepi. Principiò, Magicas Artes consulendo, ut id investigarem quod tute ipsa velles me resciscere, nec tamen ausa fueris indicare. Tum verò ut sponte meâ Crimen faterer quod minimè tu probavisse potueras: Atque totum hoc, ut mandatis tuis satisfacerem.

Novissimo tempore, cum fœlicitate tui videndi fructus fuissem, valde

te

te *mihi propter* Curiosi-tatem *meam succensu-isse arbitrabar; attamen nunc Consolationis tuæ gra-tiâ, haud tibi negandum est,* Amoris Deum *non paululum de me supplicii tui gratiâ sumere. Ut nihil reticeam, nec melio-re nec deteriore conditione fruor, quàm si de sanitate ac mente deturbatus, ob quandam Fœminam quæ intra quadraginta octo ho-*

ras mihi, ne faciem ipsius unquam posthac viderem, interdixit. Si tu hæc ipsa Mulier sis, non mei muneris est, ut istud tibi suggerem; sed è contrario, experiundum est mihi, ut id ex animo tuo defluat. Indesinenter enim ago, ut omnes vias persequar, quibus me tuam redigam in gratiam, & ut tibi amorem meum conciliarem, utque pergratum id tibi
pérque

pérque jucundum ſit: Tum verò ſic opinor, ſi tuæ dignitatis Fœmina deplorati Pharmacopolæ petitioni indulgeret, quàm longè id præter æquum & bonum eſſet. Attamen, Domina, *ſi ſingula penſare dignareris, ipſe ego Pharmacopola ſum qui Ægrotantes ſuas eligit, quique ſolùm Mulieribus ob formas inſignioribus ſuppeditat. Id quò certius con-*

ſtet, ipſa eadem Araminta, cui nec formæ, nec pudicitiæ par; indubitata Teſtis erit. Jamque, O Dii immortales!! ubinam gentium eſt ille ipſe tam nobili Genere natus, qui non mea vice Pharmacopolæ locum ambiret? Interim, Domina, me pro amicitia, confirma, quo ſtatu apud te ſim, & ad quæ tempora te videre licitum erit fac

me

me certiorem. Tunc demum proſtratum ad pedes jacere videbis fideliſſimum amantiſſimúmque omnium Mortalium qui te peculiari colunt Adoratione

Timantum.

LUdendi genus hoc affatim *Aramintæ* ſatisfecit, paulatímque *Timantum* apud Dominam longè aliâ conditione eſſe commendaverat; quæ ut minimè prætereundum eſt, Chriſtianæ nimis charitati addicta fuit, ut contra quemquam Facetiis fluentem, lepidíſque Moribus imbutum, malitiam ex corde diù exerceret. Attamen ut ad hanc, vel ad aliquam aliam adventuram Epiſtolam reſcriberet, penitus erat averſata, donec totum id quod prætererat effluxiſſet, ne memoriam fabulæ refricaret.

Cæterùm hoc *Timanto* haud ſatis erat ut contentus eſſet; id enim agebat, ut amoris ſui ardorem *Aramintæ* inculcaret, manifeſtéque

festéq; ostenderet, studium illud nullis difficultatibus affici potuisse. Ita, utrùm rescriberet, vel negligeret, hoc erat in animo iterum iterúmque illam scriptis suis adire, quamvis in incertum; quod paulò post fecit in hæc verba.

TIMANTUS

Formosæ atq; obmutescenti

ARAMINTÆ.

QUid? quasi muta siles? Canémve me putas indignum pabulo? omnino nunquam licebit iterum Aramintam *videre? nec ab illa quidem vel saltem Literas expectare? decies mille Rheumatum*

matum Chiragrarúmque lacessant Oculos Digitósq; omnes omnium qui rem tam molestam & odiosam agitaverunt. Et totum hoc, quantumcunque est, quamobrem? quoniam oculatus eram; Deliciásq; illas perlustraveram, quas tute ipsa denudaveras: id ipsúmque egeram quod tute ipsa mandaveras, & expectabas, quamvis (ut patet) factum fuit vetitâ manu.

manu. Quid putas? nonne hæc Exilii causa est probatissima? Exquisita benè sanè ratio miserrimum omnium Mancipium, qui te tam perditè amat, exitio dandi. Amabò læsam permitte partem ipsam litem suam facere, neque Tu tam queribundus sis à parte superiore, ob id quod parti inferiori adeò salutiferum oblatum fuit.

Cæterùm hoc solum est

quod

quod capio commodi qui tam benevolus fui. Age, age, perge, si placet, méque ut reverà officio Pharmacopolæ fungar perpellito. Me formosis biantibúsque Emptoribus non cariturum esse, haud dubium est, cùm inter omnes constaverit, me primum Periculum fecisse, & quid in te potis eram tentâsse. Ne me provoces, sed facilis esto, nec nimis

nimis ſerò ſapito. Nam ſiquando in univerſali meâ praxi par ſpectaculum offendam quod tute ipſa mihi præbuiſti, non dubium erit quin à te deficiam. Et uſque eò expectandum eſt tibi, ut te meis Literis perſequar; ſed ſi ſemel defecerim, in æternum valeto.

FEstivitatem hanc haud ab re duxit *Araminta*; attamen ſibi deliberatum & conſtitutum fuit, minimè aliquid reſcribere: quod *Timanto* ultimæ hujus Epiſtolæ neceſſitatem impoſuit.

TIMAN-

TIMANTUS

Aramintæ Formosæ;

Ubiubi erit

GENTIUM.

QUanquam vehementer me commotum reddidisti, tamen ad Misericordiam tam pronus sum ut hanc tibi culpam remittere potuerim si reverà vitâ defuncta sis; sin aliter conti-

contigerit tibi vivere atque valere, meritò me indeprecabilem invenies. Quid tandem eſt, cur cœlum ac terras miſceas propter Clyſterem? Perinde ac ſi totius tui Corporis Machinæ pulverem Tormentarium ſubjeciſſem. Siccine ſe res habet? ut Tu nunquam iterum mihi viſenda ſis, quia vidi Id, quod minime omnium me viderat, meique penitus

penitus inſcium eſt, nec aliquid unquam de me graviter tulerat, neque vero quicquam omnino uſquam à me accepiſſet, niſi quod, ut Ancillæ muneri Vicarius, præſtitiſſem? Non fuit cauſa cur te tantùm excruciares propter id quod à parte inferiore *tranſactum fuit, aut cur tua ipſius iracundia te tantùm permoveret, ut idem in ore excandefaceres,*

quod

quod tam refrigeratum, tamque ſalutare in ventre ſe præbuiſſet. Aliquid forſan amplius quod te latet dicere potuiſſem, de re quadam cujus teſtis oculatus eram, & ab iſtac de te pœnas capere, ſi ſic mihi velle libitum fuerit. At at ſatis.

Si certè ſis deſiderata, *penitus obſcurum eſt mihi, cur aliquid hujuſmodi tantoperè te commoveret;*

veret; ſin ſuperſtes, *apageſis cum iſtis tuis mandatis, meipsúmque ut vivam ſinito; cum certò certiùs ſit, vel tuam* Benignitatem, *vel* Crudelitatem, *aut* Vitam, *aut* Mortem *futuram eſſe*

Timanti.

HÆ Literæ nullā meliorē fortunā apud *Aramintam* quàm priores expertæ ſunt, citóque nimis *Timantus* intellexit id genus ſcripturæ negotium ſuum nullo modo prorſus promovere; ut omninò nihil ſibi relictum eſſet ſi non aliâ aggrederetur viâ, quâ ſuæ Amaſiæ (quam plus plúſque indies dilexit) ſe redigeret in gratiam. Neque ullam ſibi commodiorem rationem judicavit, quàm ut *Neophilam* ſibi devinciret (quod proximum ejus opus erat) præſertim quum cognoviſſet illam quodcunque voluit apud *Aramintam* potuiſſe. Cui quid fieri velit cùm oſtendiſſet, illa probè promiſit ſe omnia facturam, quantóſque proceſſus

cessus efficiebat jam intelligetis.

Tempore constituto, cùm *Araminta*, se visura, adventare deliberâsset, *Timantum* priùs ad domum receperat; & illicò ipsum, ut sermones interpositos audiret, post Peristromata locaverat.

Araminta, inquit illa, *gratiam necessum est ut mihi facias, & immediatè mihi fidem dabis minimè te denegaturam.*

Araminta fidem dextrâ sancivit, id futurum; & extemplò *Neophila Timantum* offerebat, ut ipsius veniam obsecraret; imploràtque ipsam, quòd in posterum honorem illi seipsam invisendi, prout anteà, concedere vellet. *Magis te, Domina, quàm oculos amo meos*, inquit *Neophila*, *& in Consuetudinem te dedisse tam alacris támque ingenui viri, neque te, neque me unquam pœnitebit.* Huic

Huic *Neophilæ* interceſſioni, *Timantus* genibus pronis ſupplex, animo demiſſo atque humili, modeſtóque vultu, quod potuit verbis conſequi, ſuccinebat.

Paulò plus temporis erat priuſquam,ob inopinatum hunc adventum, *Araminta* poteſtatem in ſeipſam habuit ut ad ſe rediret ; ac jam tum replicatura , iterum muta facta, ne *Aſpectum* quidem *Timanti* ſuſtinere potuit, cùm aliam ſui corporis *partem*, nimis ipſi innotuiſſe recogitaret : dúmque in has cogitationes diducta fuit, aliquandiu ſtabat defixis oculis, neque verbum ullum interpoſuit. Attamen ulterius habitâ ratione, fixum ſibi fuit nimis timidas iſtas ineptias miſſas facere, & aliquid *Timanto* dicere, qui toto hoc tempore genibus provolutus erat,in ſpem dum ſibi Reſponſum redderetur. *Ti-*

Timante (inquit illa) *amica summa mea est Neophila, & illius gratiâ, non molestè fero totum id quod præteritum est condonare; nam fieri non potest ut odio habeam quicquid ipsa, quodcunque fuerit, in clientelam receperit. Quamobrem quod semel dixi,* Timante, *deinceps tibi confirmo, quòd quæ facta sunt, quasi non transacta fuissent, omninò nunquam recordabor. Cæterùm ex altera parte necesse est ut te adjurem, minimè me posthac te visurum; & hanc, certa sum, non respues conditionem, saltem si verum est, quod maximè tibi cordi sit, ut meam redintegrare gratiam, aut si mei Tranquillitati animi, æquè ac Famæ consulere velles; nunquam enim mihi possibile videtur tui vultum sine pudore, atque molestia sustinere. Eâ lege ignosco tibi id quod mihi, non te dignum, fecisti*

cisti; *quantumque meis jussis* morem gerendi studiosus fueris, *restabit mihi judicandum.*

Ah! Domina, inquit *Timantus*, velléſne ut impossibilia astrictâ fide aggrediar? Si me velis ut *Amorem* meum per *Amoris incuriam* demonstrarem, mihi nihil interest utrum uno eodémque momento *amare* & *non amare* interdiceres.

Amoris ipsa anima est Objectûs amati ante oculos obversatio: illâ remotâ, vice *Consolationis*, Amor ipse *Morbus* est.

Sed quanta hæc hominum summa, inquit *Araminta*, *qui contemplatione tantùm contenti, Cupiditatibus indulserunt, ubicunque gentium fuerunt, desiderii igniculis tantummodò deliniti?*

Pace tua, Domina, inquit *Timantus*, miserè *cruciatus* vivit,

cui ſolum ſuperſunt *Spes* & *Expectatio:* Verùm utut tibi placuerit, utrùm fortunatam, an amariſſimam contigerit mihi vitam vivere; non deerit animi firmitudo patienter omnia ferre, necnon etiam tui ſtudioſiſſimum eſſe uſque ad extremum ſpiritum.

Sta promiſſis igitur, aiebat *Araminta, & me tibi devincies, meâ causâ tibi ipſi pœnas dando.*

Sic factum erit, Domina, (inquit *Timantus*) Vultu mœſtus & conturbatus. At verò tandem fieri non poteſt, quin tempus——

Satis jam verborum eſt, inquit *Araminta; tibi ſufficere debet, te mihi pergratum fore, ſi quæ juſſerim curaveris: Et eſt quod te moneo, quòd qui ſemel ſolicitus fuerit ut ad voluntatem ſuæ Amaſiæ ſeipſum conformet, nullâ re faciliùs ipſam ſibi conciliabit.* Ti-

Timantus, cùm intellexiſſet fœliciùs hanc rem quàm arbitrabatur ſibi ſucceſſiſſe, ulteriùs progredi haud probè duxit; ſed fidem dans, promiſſa perficere, ex *Ingenii bonitate, Temporiſque accommodatione*, meliora ſperabat eventura.

E contrario tam affatim *Timanti* ſubmiſſio amabili ſatisfecit *Aramintæ*, tum *Amoris* erga ſe ſtudio, tum *Honoris* gratiâ, quòd illi ſignificaret, *ipſam quamprimùm populi rumor conſenuerit, iterum ſeipſam viſurum admittere ſe paratam fore; & quod ad ſe attineret, cùm ab omnibus ſui Criminis nulla ampliùs fuerit mentio, neque ipſam fore noviſſimam quæ memoriam iſtius ſilentio præteriret.*

Cùm dicendi finem feciſſet, *Timantus*, omnium officiorum

obſervantiſſimus, diſceſſit. Nec longè poſt commorata eſt *Araminta*; ſed nullo hac vice ſermone dignata eſt *Neophilam*, de minima propenſione, quam in ſe perceperat, viro indulgendi, quem nunc nuper cane pejùs & angue vitaverat.

Apparebat ex colloquio, quòd *Pharmacopola Ægrotánſ*que ſua ſeipſos jam ſatis intelligerent; neque verò res latuit *Neophilam*; & cis paucos dies, ſuam eò redegit amicam ut tantundem confiteretur.

Ad quod tempus, *Lycander*, (*inter Procos ſpei pleniſſimus*, quamvis *Aramintæ non admodum gratioſus*) de Rure redierat, ubi non ſine negotio abfuerat. Ejus ad Adventum lepidiſſima Clyſteris narratione hilarem in modum acceptus erat; quæ delectandi

ctandi loco, multò magis ipſum (tam valdè zelotypum temerariúmque) ita immoderatè ardere iracundiâ adegerat, ut vix verbis exprimi potuerit. Nihil aliud ſibi ſufficere potuit, quin in *Timantum* vindicandi ſibi neceſſitatem imponeret; neque id etiam, at primò *Aramintam* (utcunque inculpatam) exprobrare conſtituit; quod ſatis ſupérque primâ ſuâ Viſitatione fecit.

Spero te bene valere, Domina, inquit *Lycander*.

Ego optimè valeo, Domine, quódque mihi de noſtro ſtatu gratularis gratias ago, replicat *Araminta*.

Profectò, Domina, inquit ille, haud mihi dubium eſt; quin optime valeas: enimverò non me latet te nuperrimè Medicinæ indulſiſſe, ut convaleas.

Araminta, quæ ſatis hominem, & illius ſenſum penitiſſimè calluerat, hoc illi minimè laboratum Reſponſum dedit, *Neſcio quomodo tute ipſe Rerum mearum tam ſagax olfactor eveneris; attamen id, Bone Vir, aſſeverare auſa ſum, & ſic habeto, ut quicquid facio Medicinæ indulgendo, mea nihil refert, utrùm, an non tibi placuerit.*

Attamen, Domina, repoſuit *Lycander* ille *Ruſticus*, quanquam id tibi non cordi ſit ut *Animum* expleas *meum*, *mille Amatorum* ſunt, quorum voluntatibus ſummæ tibi voluptati foret morem gerere: alioquin à quopiam, cui ſors contigerit, infundi te Clyſtere nunquam permiſeras.

At certò ſcito, quomodocunque res ſe habet (inquit illa, modeſtâ protinus erubeſcens indignatione) *munus illud iſtiuſmodi eſt,*

quod nullo modo prorſus de te recipiam.

Sanè, Domina, inquit ille, nuſquam ego talem ambivi dignitatem; officium illud exequendum relinquo Procorum meorum gregi, quibus forſan plus cordi fuerit; ego Pharmacopolam agere dedignor, & uſque dediggnabor.

Ne tibi curæ ſit, inquit *Araminta, nunquam ego id periculum in te faciam, utrùm dedigneris necne.*

Tantò melius erit, Domina, inquit ille; vereor enim ne ſim par *Timanto*.

Divinare non poſſum, inquit illa, *quorſum evadas.*

Sed affatim eſt, inquit ille, poſſum ego.

Jam ſatis diu fabulati fuerant hoc modo; & *Araminta* toties

quoties illi tam acutè reſponſa reddidit, ut *Lycander* nihil reperire potuerit iſto Adventu, quam ob rem tantopere ſe jactaret, & ſic evanuit.

Urgebat ipſum per totam noctem negotium hoc; & primâ luce cùm ſurrexiſſet, ad Hoſpitium ubi *Timantus* commoratus eſt, iſtorſum ſe capeſſit, ut ex ædibus foras exeuntem obſervaret, Gladióque vaginâ vacuo ſuſpectum ſibi detrimentum ſarcire poſtularet. Namque id utcunque conſtituerat, ut in morem potiùs *Accidentalis Pugnæ*, quàm *Deſtinatæ Monomachiæ* eveniſſe videretur. Horâ plus minus poſt ipſum expectaverat exit *Timantus*, nec longè remotus *Lycander* illum ſubſequitur, donec in obſcurum Angiportum tam anguſtum quàm infrequentem

perve-

pervenissent, & illico *Lycander* Gladium stringens ipsum adiit, præmonens illum ut seipsum tueretur.

Verbum unum *Timanto* sat fuit, qui tam fortiter pugnaverat, quòd *Lycander* antequam Certamen finitum fuerit, se maximum adiisse periculum sentiret. Æquo Marte, per varios Impetus concertaverant; at jam tandem *Timantus* inimico paululum sanguinis detraxit, & forsan illi multò pejus evenisset, si non alii appropinquâssent, & Pugnam diremissent.

Conflictationem hanc non aliter quam *Occursum subitum* fuisse omnes arbitrabantur; haud tamen Adversarii tam immunes seipsos comprobabant ut rigorem Juris experiri non dubitarent; ideoque multò magis sibi-ipsis consu-

lendum eſſe exiſtimabant, quò laterent, donec aut ſemetipſos conciliarent, aut ad extremum uſque dimicarent.

Facilè conjecturâ conſequi potis es, quàm diversè quilibet horum ſortem illius diei animadverterat; dum *Timantus* Lætitiæ plenus fuit, quia ſibi tam in *Hoſtem*, quàm ex Procis unum, omnia ex ſententia ſimul ſucceſſiſſent.

E contrario *Lycander* vix ſe ſuſpendere dubitabat. Sed id quod maximè hominem uſſerat, erat ridicula Litis origo. Si non accenſus Furiis fuiſſem, (inquit ille) minimè propter *Clyſterem* in tam immane periculum me injeciſſem, nec de *Vita*, nec *Fama* naufragium feciſſem; cum multis aliis hujuſmodi.

Jam

Jam verò dum *Lycander* adeò tantopere ſæviret, animóque angeretur, *Timanto* negotium fuit Amaſiam ſuam Literis aſſequi; quod eodem die actutum fecit his conceptis verbis.

ARA-

ARAMINTÆ FORMOSÆ,

Quam non audeo revisere.

TAM firmiter & constanter in Animo habeo; támque summâ Necessitate cogor semper tui juris esse, vel in omnibus tecum sentiendo, aut omnia tecum improbando, non aliter quàm tute ipsa feceris, ita ut ob id quod nuper-

nuperrimè mihi contigit, nequeam dicere an meliore loco, vel deteriore statu sim, donec intellexero num tibi ratum fuerit. Si nihil in eo sit quod succenseas, haud aliquid optatius mihi cadere potuit; sin secus, pereo funditus. Interea statueram Jocationis *aliquid, oblectandi gratiâ, tibi dono dare: paucarum Horarum succisivarum opus; sed mi-*

bi

hi ne mitterem interdictum putavi, dum veritus sim ne ab illa nimia licentia mensuram faceres Observantiæ Venerationisque erga te

Timanti.

ARaminta hanc Epiſtolam libenter accipiebat, ſed nequaquam eo uſque exorari potuit ut reſcriberet; tantummodo vivâ voce *Timantum* certiorem fecit, pergratum ſibi fore id oculis colluſtrare, cujus in Literis mentionem fecerat.

Id *Aramintæ* confeſtim à *Timanto* miſſum fuit, hujus quod ſequitur ſocietate conjunctum.

OPTATISSIMÆ

Fœminarum Omnium

In Toto

TERRARUM ORBE.

SI Nugæ, quas tibi jam concredidi, displicuiſſe contigerint, in te, Domina, conferto culpam, quia tute ipſa juſſiſti: intelliges, ſi perlegeris, conamen illud eſſe conſcriptum

ſcriptum in laudem ------- alicujus quod anonymum erit. Infanti nondum Nomen imponitur; Quid ſi Encomii *Titulum adhiberemus illi, vel quemvis alium, ut tibi placuerit? Hilaritas illa ſi te delectet, effeci id quod cupio. De taciturnitate mea ne dubita, quin tam tenuis in verbis ſerendis fuero, quàm tute ipſa in illud oſtendendo, de quo ſit Argumentum,*

mentum, cauta fueris. Crede hoc, Domina, meum fore, id nequaquam in lucem proferre, nisi tu sis eadem quæ contrarium palam feceris. Si sit aliquid in eo quod tibi displiceat, piget me fecisse, paratúsque sum ut veniam petam. Tum denique, tam crudelem esse te non possum credere, ut id in Contumeliam accipere velis. Jussu tuo quod feci factum fuit,

& si peccaverim, ecquid ampliùs tibi comparare potis es, quàm ut Pœnitentiam ageret, ac se submitteret

Timantus?

SUbrisit *Araminta* dum hanc Epistolam perlegeret, quam festinanter expedivit, ut ad id quod sequitur adventaret.

NE *vivam, Domina, si meminisse possim unquam aliquid tam mirificè me nuperrimè delectâsse, quàm id*-----quod te non latet. *Reverà prorsus, cum animo cogitem speciosissimam illius* Figuram *decorámq;* Pulchritudinem, *me persuasum habeo, quod in toto terrarum Orbe nec habeat id quod vidi ullum sibi*

ſibi par, *nec ullum ſe-cundum*: *tam nitidum*, *tam* lævi Rotunditate molliter aſſurgens, *támque* peræquâ Pro-portione diſtributum. *Tum præthereà quod ad* Craſin *attinet*, Rubo-rem *ſcilicet* Candorém-que *purè naturalem*, *om-nes omnium* Roſarum Liliorúmq; *Colores*, *ne-que*Nix *neque* Minium, *quæ unquam Poetarum greges*

greges in Carminibus, *eroticisque suis* Fabulis, *post homines natos usque ad hanc diem Fœminarum Malis applicaverunt, ullo modo cum ea comparari possunt. Et totum hoc sine sumptu* Speculorum, Pulveris Odorati, Pigmentorum, *sive* Spleniorum, *tantummodo mollis nonnunquam* Lavacri *subsidio, quod sufficit. Verissimum*

ſimum eſt Concinnum hoc Animal æquè atque Amoris Deum oculis orbari: *Tum verò nec minus certum, quod ſi ſit oculorum expers, neque iiſdem* careat. *Quippe quòd nec aliquid habeat operis vel negotii, quin tam per* Tenebras, *quàm per* Lucem *effici potuerit. Nec in id efficiendo* ſumma *etiam* Prudentiâ *deſtituitur. Certè enim admodum*

dum perpauca loquitur: Oblatum munus minimè reſpuere *pulchre callet: cúmque ſatis ſibi contigerit, quod factum fuit* tacere benè novit. *Communis omnium eſt* Reconciliator, ac Diribitorium tam Fatuorum *quàm* Philoſophorum; *& ut uno verbo dicam*, Adminiculum, Solatium, Humanæ*que* Naturæ Negotium.

E re

E re nata, plura forsan ultrò citróque *dici potuerint, sed affatim hæc. Exoro te, Domina, cùm primùm amicus meus summus tibi visus fuerit, ut à me salutem illi plurimam impertire velles. Non sum nescius apud eum te primam esse, ideóq; quòd penes te quoque sit pergrata Officia in me conferre; nec defuturam te dubito, si tam mei cu-*

*pidissima sis, quam meri-
tò exoptarem; præsertim,
cùm tibi satis constiterit,
inesse huic ingenii festivi-
tati tantam Amoris, &
Reverentiæ vim & mag-
nitudinem, ut nullius ca-
pacior esse potuerit Anim*

Timant

Incer

INcerta fuit *Araminta* quid conjecturæ faceret de farragine hujus Epiſtolæ ; aliquid enim continebat quod *riſum* merebatur, & rurſum aliquid quod ipſam *commotam* redderet : quippe quòd *Timanti* feſtivitas extra modum prodiiſſet, cùm Famam tam caſtæ ac verecundæ Virginis quaſi ludibrio habitam expoſuiſſet, atque id quidem res ipſa fuit quam illa ægerrimè tulit. Sed de Circumſtantiis ratione habitâ, necnon de frequenti illorum incogitantia, qui quicquid in buccam venerit inter jocos effutire uſurparunt, ſine mora prætereundum eſſe ſtatuit.

Ex eo, (nam ab amicis & opportunitate quid non ſperandum

 eſt)

eſt) tandem Rex pacatus erat, cum non paucis aſſeverationibus certior factus fuiſſet, certamen id fortuitò contigiſſe, nec deſignatum, neque præmeditatum. Tum locus conſtitutus erat ad conveniendum aptus, apud domum alicujus qui ambobus ex animo bene velle ſtudebat, ut inter certantes Inimicos iterum pacem redintegraret. In eum locum ad rem diſceptandam introducti ſunt; ſed *Lycandrum* ut illuc adveniret hic labor, hoc opus erat exorare.

Poſtquam putabant omnia ex ſententia bene ſucceſſiſſe, rogans illorum unus quo pacto tantas turbas inter ſeſe conciviſſent, *Timantus* fidem fecit ſe penitus neſcire, verum quòd *Lycander* primò certamen intentans, illi prorſus rationem reddere potis erat.

E contrario replicat *Lycander*, id *Timanto* ſatis conſtitiſſe neque tam inſcium eum eſſe, prout ipſe ſimularet: quod *Timantus* iterum ac ſæpiùs dejerabat non paucis Juramentis, Execrationibúſq; tam innumeris, ut omnes uno ore *Lycandrum* adirent rem ipſam indicare obſecrantes. Ille omnia molitur, nè id faceret, ſed eò magis inſtabant, neque ullum effugium aſſequi potuit, cùm omnes ſecum reputarent *Timantum* contra jus fáſque injuriis ſine cauſa illum provocare noluiſſe. Jamdudum ſolicitaverant ut vix denique prævalerent; tamen ad extremum *Lycander* apertè dixit, ſe de *Timanto* Zelotypum fuiſſe, Gladiúmque nudaviſſe ut indignum facinus in Dominam ſibi ſemper in honore habitam vindicaret; quam Dominam *Timan-*

tus, fortuitò Clysterem infundendo, nimis injuriosè tractaverat. Ad hæc Societas cachinnum sustulit, atque unus ex iis multò magis præ cæteris in risum solutus, tam acrem sonitum dedit, ut illi *Lycander* Furibundus, ac Mente captus, ut qui in ridiculo habitum se sentiret, colaphum impingeret, ita ut Aula non minùs alapâ quàm cachinno concuteretur. Casu tam subito Sodalitium in varias & discrepantes scinditur partes. Cum *Lycandro* stabant aliqui, necnon etiam *contrà* steterunt alii, strictisque Gladiis momento temporis ea res ad manus atque ad pugnam veniebat. Erant inter eos qui majori sapientiâ imbuti, illorum turbas atque rixas, quamvis haud difficulter, pacaverunt; sed non tam citò, quin duo vel

tres,

tres, nimium præcipitanter inflammati, vulnerarentur; quorum *Lycander* unus erat, qui (quaſi præmium temeritati debitum) ſtultitiæ ſuæ pœnas dedit. Læſus erat non ſine periculo; tamen id minima doloris ſui pars erat: namque nihil ipſum magis ſolicitabat, quàm ut tam inſignes ineptias egiſſe videretur, quo Famam ipſius in diſcrimen committeret. Oh quantis ſeipſum diris proſequebatur; Proh Jupiter! híne mihi, inquit, (me ſcabies urgeat) prurientis Amoris fructus; hoccine petulantis Mancipii præmium! ſint eadem univerſis mei ſimilibus expectanda: Dii Deæque omnes illam, atque illius omnia meipſúmque perdant, ipſius ſi unquam iterum mentionem faciam. Accepi duo vulnera pro uno Clyſtere. Quod-

Quodcunque dictum, vel factum à *Lycandro* fuit, id ipſum *Aramintæ* renunciatum erat, cui Zelotypia incredibiliſq; Stupiditas hominis jam ſatis innotuerat; ideóque omninò omnia ita dicta, ita tranſacta fuiſſe, nullo modo prorſus ſuſpicari potuit. Age, inquit illa, quandoquidem ſibiipſi dejerare tantopere perplacuit, faciam ego uuum hoc quoque Juramentum; nunquam me illum iterum intuituram, ſi poſſibile fuerit, ut illius aſpectum aufugere poſſim.

Jam tum cùm primùm *Aramintæ* fixum fuit, ipſum quidem illud quod decreviſſet perſequi, intrat *Neophila*, vice *Timanti* de Connubii conditionibus diſceptatura; qua in re non ſolum *Araminta* ſecum reputabat ſe ſui juris eſſe, verùm etiam tam Honoris

noris, quàm rectæ Rationis, propriæque suæ Voluntatis vinculis astrictam. Præterea, *Lycandrum* à se penitus abalienaverat.

Clysteris hoc eventum ad futuras Nuptias multum admodum contulit. Reputabat enim *Araminta* familiaritatem illam cum posterioribus Mulieris partibus quasi quoddam Conjugale Privilegium, efficacitérque duxit in arrham Matrimonii datum: quod propediem consummatum erat, miserrimi *Lycandri* nullâ ratione habitâ; qui per totum id tempus lecto tenebatur, tantis Corporis angoribus, támque incredibilibus Animi molestiis implicatus, ut vix intellectu concipi potuerint. Visum erat omnibus quiddam portenti genus Clysteris hujus fuisse vim: námque *Cor* ipsum *Aramintæ* virtute suâ suffudit,

útque

útque duo in unum coirent efficiebat; qui cùm plus plúſque millies uſitato more ſeipſos inviſiſſent, tamen ne quicquam tale aliquid unquam antea ſomniâſſent.

Hæc *Pharmacopolæ* Hiſtoria *Ægrotantíſq;* ſuæ, permultas Jocationes, convivaléſque Fabulas inter *Ingenioſos & Facetiarum plenos* frequenter agitabat; nullis tamen Famæ maculis nec Contumeliarum aculeis; nam ambo pares ſuavitate Morum quàm Naturæ dotibus affulſerunt; & totum quod dictum fuerat, vel dici potuerit, hoc unum erat, *Timantum tam fœliciter opus ſuum explevisse, ut jure ac meritò præmiis ſibi debitis donaretur.*

FINIS.

Pag. 34. lin. 22, & 23. pro *hares* lege *haberes.*

